

ប្រជុំរឿងព្រេងខ្មែរ, ភាគទី១ — តម្លៃអប់រំក្នុងរឿង ចចក

Exported from Wikisource on January 12, 2024

កាលពីព្រេងនាយ មានចចកត្រាសធំមួយ ដល់ខែលំហើយ វាដើររក ត្រពាំងបឹងឬដែលរីងទឹក ដើម្បីចាប់ត្រីស៊ី ។ លុះទៅដល់ត្រពាំងមួយរីង ទឹកអស់ នៅតែប្រឡង់មួយឃើញសុទ្ធតែភក់ មានត្រី កំពឹស បង្កង ក្តាម ជាច្រើនណាស់ ។ ចចកឃើញហើយមានចិត្តត្រេកអររីករាយគិត ថា «ថ្ងៃនេះអញមានលាភធំណាស់ ជាលាភចម្លែកជាងសព្វថ្ងៃ» ។ ឯ កំពឹសមានប្រាជ្ញា ឮចចកថាដូច្នោះហើយ ក៏និយាយលួងលោមចចក ថា «យើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែចំណីបងចចកឯងទាំងអស់ហើយ ប៉ុន្តែ យើងប្រឡាក់ភក់ណាស់ បងឯងស៊ីយើងទាំងភក់ដូច្នេះ មិនឆ្ងាញ់ពិសា ទេ» ។ ចចកឆ្លើយថា «ធ្វើដូចម្តេចនឹងឆ្ងាញ់ពិសា?» ។ កំពឹសឆ្លើយថា «ត្រូវបងចចកយកយើងទៅលាងទឹកឲ្យជ្រះស្អាត ហើយសឹមស៊ីនោះ ទើបឆ្ងាញ់ពិសា» ។ ចចកថា «ដូចម្តេចនឹងយកទៅលាងបានបើច្រើន ដល់ម្ល៉េះ?» ។ កំពឹសថា «បងចចកកុំព្រួយចិត្ត ខ្ញុំធានាគិតឲ្យបងបាន ស្រួលប៉ុន្តែត្រូវបងឯងតាមខ្ញុំ» ។ ចចកឆ្លើយឡើងថា «បងឯងធ្វើដូច ម្តេចក៏ខ្ញុំតាមទាំងអស់» ។ កំពឹសថា «ធ្វើដូច្នេះចូរបងឯងចូលមកដេក នៅលើក្នុងភក់នេះ ហើយយើងរាល់គ្នានឹងបានតោងខាំរោមបងឯង បងឯងនាំយើងទៅរកស្ទឹងបឹងឬឯណា ដែលមានទឹកថ្លាច្រើន បងឯង លាងយើងឲ្យស្អាត ហើយសឹមបងឯងស៊ីឆ្ងាញ់ពិសាតាមចិត្តចុះ» ។ ឯ ចចកជាសត្វលោភហើយល្ងង់ ក៏ធ្វើតាមពាក្យកំពឹស ។ កំពឹសនិងត្រី ក៏ បបួលគ្នាតោងរោមចចកទៅ លុះទៅដល់បឹងមួយធំវែង មានទឹកថ្លាល្អ ចចកដើរចុះទៅក្នុងទឹក អស់ត្រីកំពឹសលោតទៅក្នុងទឹក ហើយប្រាប់ថា «បងចចកឯងទៅជញ្ជូនមកឲ្យអស់សិន សឹមមកស៊ីឲ្យឆ្អែតតែម្តង យើងនៅចាំបងនៅទីនេះ» ។ ចចកក៏ទៅជញ្ជូនត្រីនិងកំពឹសមក លុះ

ត្រាតែអស់ពីត្រពាំងនោះ ។ ពួកត្រី កំពឹស ក្ដាម ខ្យង ដឹងថា ចចក
ជញ្ជូនអស់ហើយក៏នាំគ្នាមុជក្នុងទឹកបាត់អស់ទៅ ។ ពេលចចក ដឹងថា
កំពឹសបញ្ឆោតដូច្នេះហើយខឹងណាស់ ដើរទៅបបួលអស់សត្វធំ តូច ដំរី
រមាសខ្លា គ្រប់ភាសាសត្វ ទាំងពស់ថ្លាន ពស់ធំ ពស់តូច ទាំងសត្វហើរ
គ្មានសេសសល់បន្តិច បបួលគ្នាមកបាចទឹកបឹងនោះឲ្យរឹង និងបាន
ចាប់ត្រីក្នុងបឹងនោះស៊ីឲ្យអស់ បានឲ្យពស់ថ្លានធ្វើជាទំនប់ សត្វឯទៀត
ក៏បបួលគ្នាបាច ។ សត្វក្នុងបឹងដឹងថា ចចកបបួលគ្នាបាចទឹកឲ្យរឹងទាំង
បឹងភ័យណាស់ ក៏គិតគ្នាថា «យើងធ្វើម៉េចនឹងបានឲ្យសត្វទាំងអស់នេះ
លែងបាចទឹក?» កាលនោះត្រីក្រាញ់ឆ្លើយឡើងថា «ខ្ញុំឮគេនិយាយថា
បងសុភាទន្សាយជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ចេះដោះទុក្ខមនុស្សសត្វផង ជា
ច្រើនណាស់មកហើយ បើដូច្នេះខ្ញុំនឹងទៅពឹងបងសុភាទន្សាយ ឲ្យមក
ជួយដោះទុក្ខពួកយើង» ។ ពួកត្រីគិតគ្នាហើយ ក៏ប្រើត្រីក្រាញ់ទៅ
អញ្ជើញសុភាទន្សាយ ។ ត្រីក្រាញ់ប្រឹងនឿលទៅលុះដល់ត្រូវថ្ងៃក៏
ក្រៀមស្រកាអស់ ដល់យប់សុភាទន្សាយចេញមករកស៊ី បានឃើញត្រី
ក្រាញ់នឿលដូច្នោះក៏សួរថា «បងត្រីក្រាញ់ទៅណា?» ។ ត្រីក្រាញ់
ឃើញសុភាទន្សាយហើយមានចិត្តត្រេកអរណាស់ និយាយអង្វរថា បង
សុភាទន្សាយអាណិតខ្ញុំត្បិតត្រីទាំងអស់ក្នុងបឹងគេប្រើខ្ញុំមក ឲ្យ
អញ្ជើញបងសុភាទន្សាយទៅ ត្បិតខ្ញុំទាំងសត្វទាំងមនុស្សនិយាយថា
បងជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ចេះកាត់សេចក្ដីដោះទុក្ខ បើអ្នកឯណាមកតទុក្ខ
បងតែងទៅជួយដោះទុក្ខគេមិនដែលខាន ឥឡូវមានដំរី ក្របី គោ
រមាស រមាំង ប្រើស ក្ដាន់ ជ្រូក ពស់ធំ ពស់តូច ទាំងសត្វហើរ គឺកុក
ក្រៀល បង្កៀលខ្យង ទូង ទោម ក្អែកទឹក ប្រវឹក ស្មោញ ទាំងប៉ុន្មាន
បានបបួលគ្នាមកបាចទឹកបឹងឲ្យរឹងនឹងបានចាប់អស់ ត្រី អណ្ដើក
កន្ទាយ ស៊ីជាចំណីឲ្យអស់ពីបឹងនេះឯង ។ បើដូច្នេះ បងសុភាទន្សាយ
អាណិតជួយដោះទុក្ខអស់បងប្អូនខ្ញុំ ឲ្យបានរួចពីភ័យម្ដងនេះ នឹងបាន
លឿកេរ្តិ៍ឈ្មោះតទៅ អស់យើងនឹងតបគុណបងសុភាទន្សាយឯង យើង
មិនភ្លេចគុណដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ឯទន្សាយឮត្រីក្រាញ់និយាយអង្វរ
ដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា «បងត្រីក្រាញ់ទៅមុនចុះ ទៅប្រាប់អស់បងប្អូនកុំឲ្យ
ភិតភ័យ ចាំខ្ញុំជួយដោះឲ្យរួចកុំមានចិត្តបារម្ភឡើយ» ។ ត្រីក្រាញ់ក៏

ត្រឡប់ទៅវិញ ឯទន្សាយលុះព្រឹកព្រហាម ឡើងទៅមាត់បឹង ឃើញ
អស់សត្វកំពុងបាចទឹក ក៏យកស្លឹកឈើដែលដង្កូវស៊ីឆ្កួតៗមកធ្វើជា
សំបុត្រ ហើយស្រែកហៅអស់សត្វទាំងនោះថា នែ ! ប៉ងបួនទាំងអស់
ចាំស្តាប់ខ្ញុំត្បិតព្រះឥន្ទ្រលោកឲ្យខ្ញុំនាំសំបុត្រមកប្រាប់គ្រប់គ្នាថា
«ព្រះឥន្ទ្រលោកមកកាច់ជើងត្រៀមប្រមុំជើងអក កាប់ក្បាលឆ្អែចចក ដក
ភ្នែកជំរិស» ។ អស់សត្វឮថាសំបុត្រព្រះឥន្ទ្រដូច្នោះភ័យណាស់ផ្អើល
បោលជាន់គ្នា ពានលើដំរី ក្របី រមាស រមាំងៗ ស្ទុះបោលទៅជាន់លើ
ពស់ថ្លាន់ជាន់រំប ដាច់ខ្លួនជាពីរជាបីកំណាត់ ឆ្លាយទំនប់លិចទឹកស្តាប់
អស់ ។ សត្វទាំងនោះក៏ទៅជាចំណីត្រីវិញ ។ តាំងពីថ្ងៃនោះមកអស់
សត្វទាំងពួងកោតខ្លាចប្រាជ្ញាសុភាទន្សាយ ទុកសុភាទន្សាយជាគ្រូបា
អាចារ្យទាំងអស់ ។

អណ្ណាតជាអាទិកន្លង ស្លាប់ផង រស់ផង ពីព្រោះអណ្ណាត

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- វណ្ណថាវិទូ
- ទេព សុវិចិត្រ

1. [↑ https://wikisource.org](https://wikisource.org)
2. [↑ https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
3. [↑ https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
4. [↑ https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)